

Piippujen Ympärillä

WARKAUS-SEURA RY • www.warkaus-seura.fi

Kuva: Ari Kankkunen

Matkailuautolla matkailemassa

Tänä kesänä perehdyin minulle aivan uuteen matkailumuotoon ja sen myötä eri paikkakuntien matkailutarjontaan. Kun suunnittelimme kesän matkailukohteita, tuli luonnollisesti valituksi sellaisia paikkakuntia, joissa aikaisemmin emme olleet käyneet.

Caravaanarialueet, joissa aikaamme vietimme, olivat yleensä tasokkaita. Huoltotilat, saunat, vesipisteet, grillikatokset ja jätehuolto toimivat hyvin. Niitä palveluita myös caravaanarit osasivat käyttää. Oli alueita, joissa oli viitisentaa autoa tai vaunua, ja kaikki toimi moitteettomasti. En ollut aikaisemmin ajatellut, minkä suuruisesta yhteisöstä on kysymys.

Pohjanmaa on tässäkin matkailumuodossa aivan omaa luokkaansa. Emme olleet aikaisemmin käyneet Peräseinäjoella, vaikka Seinäjoki onkin ollut kotiseutumme lähes kymmenen vuotta. Kalajärven matkailukeskus on rakennettu tekojärven rantaan. Siinä on 22

kilometriä rantaviivaa, josta 10 kilometriä hoidettua. On todettava, että matkailukeskuksen alueella se oli hyvin hoidettu. Alueelle on kaavamaisesti rakennettu kesäasuntoja, joiden ympäristöt olivat myös kauniita ja siistejä. Kaikki tiet olivat saaneet öljysorapinnan. Uutta aluetta oli rakenteilla. Ensin rakennetaan kuitenkin tiet valmiiksi. Caravaanarialueella on 340 auto- ja vaunupaikkaa. Se on yksi caravaanarien huipupaikkoja. Aueella on myös ravintola. Hiekkainen aurinogonottoranta ja pieniä saaria järven puusiltoineen palvelee uijia ja muita ulkoilijoita.

Tässä yksi matkailukohte, joka jäi kesästä mieleen. Se oli hieno alue. Meillä vesistön ympäröimässä Varkaudessa olisi varmaankin mahdollisuudet rakentaa vastaavaa. Eikä tarvitsisi tehdä tekojärveä!

Hyvää syksyä!
Raimo Sikanen
Warkaus-seura ry:n puheenjohtaja

Korjaus:

Elokuun Piippujen Ympärillä -sivulla oli Hannu Itkosen kirjoitus Varkautelainen mielipaikka. Siinä kerron pururata 'korvattiin' Puurtilan sillan viereen rakennetulla pururadalla, jonne moni kuntoilija sitten siirtyikin. Mukava reittihän siitäkin tuli. Näin täydensi tekstiä Hannu Itkonen. Pururata rakennettiin Savonmäkeen, ei Puurtilaan. Toimitus pyytää anteeksi paikallistuntemattomuuden aiheuttamaa sekaannusta.

Puutarhassa

Rafaellon enkeliveistos seuraa minua katseellaan ikihymy huulilla ja pulleat kerubin kädet vienosti poskilla. Kiveen kätkeyty hymy.

Asta Móró

Taidetta Savonlinnassa: AKVARELLIKESÄ

Monelle Asta Pirhonen, myöhemmin Móró, on tuttu henkilö. Hän aloitti taideharrastuksensa Varkauden kansalaisopistossa. Nykyisin hän päätoimisesti tekee taidetta ja opettaa taideaineita Savonlinnassa.

–Olen kertonut, että minun 'akatemiaani' oli kansakoulu Jämsänkoskella. Opettajani oli akvarellisti Hän odotti kaikilta oppilailtaan hyvää tulosta vesiväreillä työskennellessä, ja myös opetti hyvin, toteaa Asta Móró.

Varkaudessa Asta Pirhonen hakeutui v.1967 Kansalaisopistoon oppiakseen maalamaan. Opettajana siellä oli Dora Tuomisaari.

–Sitten minut hyväksyttiin jäseneksi Varkauden kuvataideyhdistykseen. Pääsin yhdistyksen järjestämille kursseille ja osallistumaan näyttelyihin, ensimmäisen kerran jo v. 1969. Se oli Varkauden kaupungin vuosinäyttely. Muistan lämmöllä kannustajiani, joita olivat mm. Sointu Tainus-Ilvas, Jouko Mertanen, Osmo Martikainen ja Eero Hyvärinen.

Asta Pirhonen oli alusta alkaen erilaisten ja itselleen uusien materiaalien ja tyilien kokeilija. Varkauden kuvataideyhdistyksen järjestämiä kursseja oli useita. Antoisimmaksi osoittautui akvarellikurssi, jossa opettajana toimi italialainen taidemaalari, professori Silvio Loffredo. Hän järjesti opintomatkan Italiaan Rafaelon syntymäkotiin. Firenzessä

Taiteilija Asta Móró ja akvarelli Mustat ruusut.

Pirhonen osallistui Akvarelli-maalauksen erikoistumisen -kurssille. Opettajana siellä oli Silvio Loffredo. Hänen innoittamana Asta Pirhonen löysi itselleen sopivan ilmaisutavan, akvarellismin. Nykyisin hänen työskentelytapoihinsa kuuluvat akvarellin lisäksi kiinalainen tussi, perinteiset piirtimet ja kollaasit eri materiaaleista.

Varkaudesta Asta ja puolisonsa, pianisti-lehtori Josef Móró muuttivat v. 1985 Kerimäelle ja sitten Savonlinnaan. Asta Móró jatko akvarellistina, osallistuu edelleen aktiivisesti näyttelyihin ja järjestää omia näyttelyitä. Galleria Putkassa Linnankadulla oli pysyvä näyttely 1996-2002. Puistokatu 7:ssä hänellä on ollut kuukauden mittainen kesänäyttely v:sta 2007. Näyttelyluettelo on

pitkä! Asta Móró mainitaan Suomen kuvataiteilijat -matrikelissa v:sta 1991.

Asta Móró haluaa siirtää taitojaan ja tietämystään kuvataiteesta jälkipolville. Varkauden kansalaisopistossa hän toimi taideaineiden tuntiopettajana v. 1978-1985. Vuonna 1986 hän osallistui Kouluhallituksen järjestämään Taideaineiden opettajien täydennyskoulutukseen. Linnalan opiston opettajana Savonlinnassa hän on toiminut v:sta 1985 ja toimii edelleen.

Tapasin Asta Mórón hänen näyttelyssään Savonlinnassa heinäkuussa. Hän kertoi töistään ja tekotavoistaan. Teokset ovat herkkiä ja utuisia. Jokaisen työn taustalla oli oma tarinansa. Minulle jäi voimakkaimmin mieleen Mustat ruusut. Hän kertoi

kuunnelleensa Sibeliuksen yksinlauluja, joista Svarta rosor oli muuntunut kuvaksi. Useissa töissä on joku pieni värikäs elementti, tavallisesti perhonen. Nyt nuo usein pronssikynällä maalatut perhoset ovat saaneet enkelimäisiä piirteitä. Kaikki esillä olleet työt olivat sinertävänharmaan sävyisiä.

–Kyseistä väriä olen käyttänyt jo vuosia löydettyäni Payne's greyn akvarellivärinäpit. Sen jälkeen se on sisällytetty kaikkiin maalauksiini. Paperi on lokta-pensaan kuoresta käsin valmistettua. Se on vaativa maalausalusta, sillä mitään viivaa ei voi korjata tai poistaa. Harjoitankin kättäni ja piirrintäni suorittamalla ensin 'ilmapiirrustusta'.

Piirrin, jolla Asta Móró akvarellejaan maalaa, on ruokokynä. Keväisin hän kerää rannoilta sinne kerääntyneitä ruokoja. Kotiin vietyään hän pesee ne ja antaa niiden kuivua. Sitten hän vuolee niihin terät. Tapa on kuulemma hyvin vanha.

Jatkoimme juttelua torilla kahvikupposten ääressä. Asta Móró kertoi jääneensä yksin heidän taloonsa, kun hänen puolisonsa Josef menehtyi v. 2013. Myös Jarmo-poika elää omaa elämäänsä ja toimii erikoislääkärinä Etelä-Suomessa. Hyvästellessämme Asta Móró pyysi kertomaan kaikille tulleille paljon terveisiä!

Teksti ja kuva:
Sirpa Ollikainen

Kulttuurielämän uudistava voima

Varkautelainen kulttuurielämä on kuulu ympäri maan. Monesti tiet ja muistelot vievät klubille. Nyt sellainen on teatterissamme. tarinat klubista herättää mielikuvan elävästä ja iloisesta joukosta ihmisiä.

Mitä on elävä kulttuuri tänä päivänä? Mistä ihmiset ammentavat voimansa? Näitä kysymyksiä on tullut pyöriteltyä mielessä. Tällä hetkellä Suomi ei näytä vireältä tai iloiselta. Uskallan kuitenkin ajatella, että näissä oloissa syntyy myös uutta inspiraatiota niille kulttuuritoiteille ja –esityksille, joita ihmiset seuraavat jälleen ensi vuosikymmenellä. Puhutaan lama-ajan lapsista. Keitä ovat tämän vuosikymmenen lapset?

Kun mietin kaupunkimme kulttuuritarjontaa viimeisiltä vuosilta, jään kaipaamaan rohkeutta. Rohkeus on erottua joukosta, ilmaista itseään ja erilaisuutta. Onko erilaisuudelle ja vähemmistöille tilaa Varkaudessa? Tätä pohdin, kun kesällä espanjalainen vieraani ihmetteli ihmisten aggressiivisuutta kesäisessä yössämme.

Nähdäkseni Varkaus ja sen

asukkaat osaavat arvostaa erilaista, uudenlaista kulttuurielämää. Jos sellaista vain on tarjolla. Kulttuurielämä voi parhaimmillaan muokata meitä – saada näkemään asiat uudessa valossa. Jos uskallamme näin toimia, saatamme huomata, kuinka rikas onkaan varkautelainen kulttuuri. Emme näe kaikkea itse ja sen vuoksi yhteistyö eri paikkakuntien välillä on olennainen, kun tahdomme oppia ymmärtämään itseämme ja toisia kulttuureja.

Toivotaan, että paikalliset päättäjät ovat jatkossa valmiita uudelleen ajattelemaan myös ne tapahtumat, joita rahoitetaan kaupungin varoin. Näillä päätöksillä on kohtalokas vaikutus eri tapahtumien järjestämiselle. Erityisesti toivon, että löytäisimme väyliä, jotka saavat vuoret ja nuoret kokemaan yhteyttä. Nuorten tapahtumat kertovat myös omaa kieltä alueemme elinvoimaisuudesta. Arvostan Dannyja ja hänen aikakautensa esiintyjä. Olennaista on kuitenkin huomioida, että Haloo Helsinkiä kuuntelee kaiken ikäiset. Uskon, että kirjallisuus, kuvataide, tanssi

sekä monet muut taiteen eri muodot voivat yhdistää yli sukupolvien välillä olevien kielten.

Ylivoimaisesti näkyvin ja positiivisin kulttuuriteko on elokuvateatterin uudistus. Omistaja ja paikallinen yrittäjä ovat tehneet todella laadukasta työtä. Tällaista siviilirohkeutta toivoisi näkevänsä sekä julki-

sella että yksityisellä puolella Keski-Savossa. Kulttuuriteko-palkinto vuonna 2015 menee Savon Kinot Oy:lle!

Haastan ihmisiä rohkeasti haastamaan itseään mukaan tähän kulttuurin vallankumoukseen Lumieren hengessä!

Jaakko Ikonen

Kuva: Nea Ikonen

Kulttuuria Gotlannissa. Kuvassa kirjailija Jens Lapidus Dekkarifestareiden päätöskeskustelussa.

Ravintola TYYSKÄNHÖVI

Wredenkatu 4
puh. 040 717 8491

Avainasioissa apu löytyy täyden palvelun lukkoliikkeestä

LUKKO-SUTELA

Häyrisentie 2, 76100 Pieksämäki.
Puh. 015-228 990

www.lukko-sutela.fi